மயிலிறகு

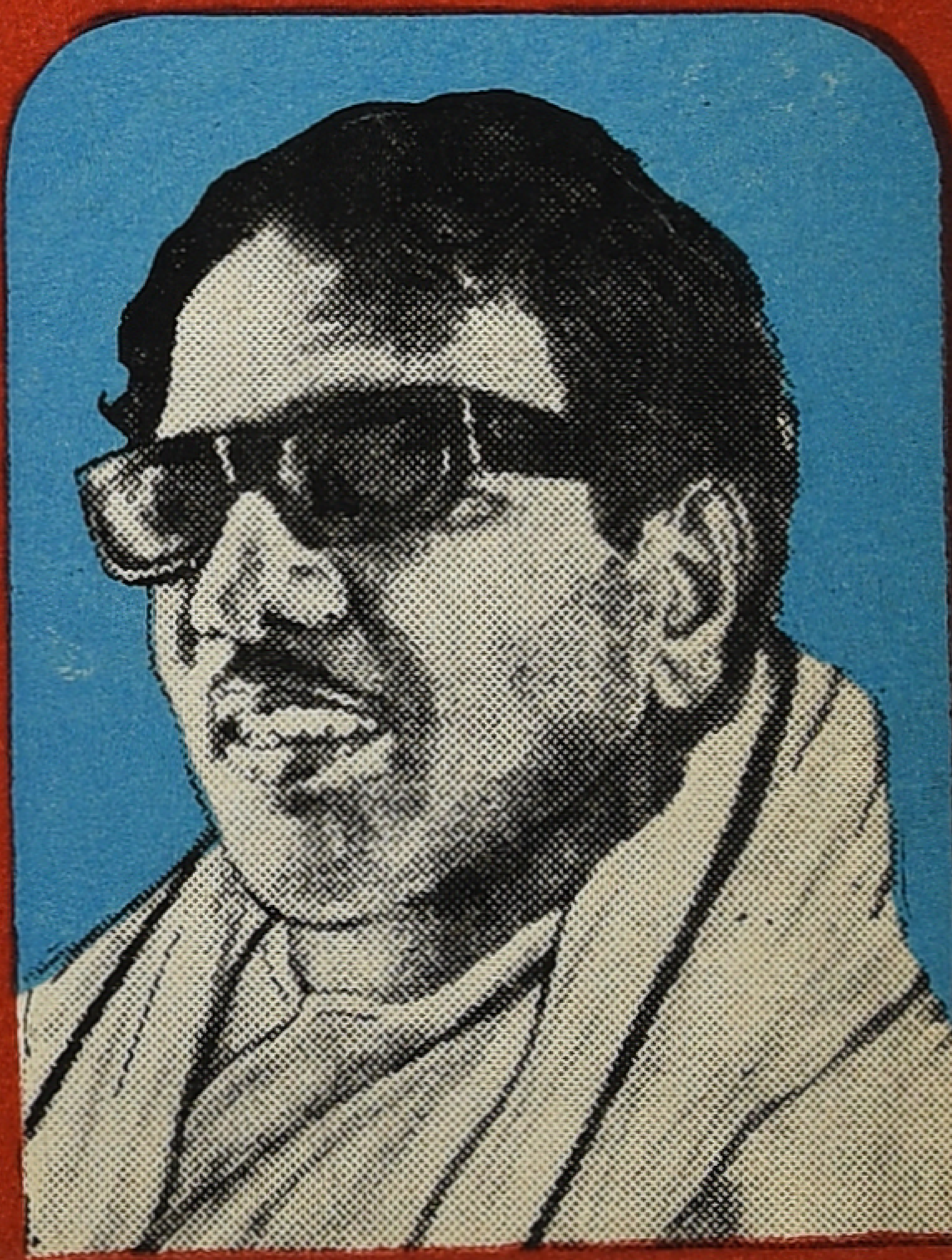

மயிலிறகு

கலைஞர்

ஜீவபந்து T. S. ஸ்ரீபால் அவர்கள்

5–7–93

93வது பிறந்தநாள்

இலவச வெளியீடு

வெளியீட்டாளர்

சொ. அனந்தராசு எறும்பூர்

வாழ்த்துரை

"பலியிட் டுயிர்களை நலிவுசெய் யாதீர்!
என்ற கருத்தை யித்தென் ளுட்டில்
நாடொறும் நாடொறும், ஏடுகள் விடுத்தும்
வீடுகள் தோறும், விழாக்கள் தோறும்,
சிற்றூர் தோறும். செழுநகர் தோறும்
சென்று பரப்பினோன் **சீபால்:** அடடா!
அன்று தொடங்கி, இன்று வரையவன்
என்னென்ன இன்னல் ஏற்ருன் அவற்றை
இன்னல் என்ஞன், இன்பமென் றெண்ணிஞன்
தன்னல மற்ற பெருந்தகைக்கு
நன்றி நவிலுக! **சீபால்** வாழ்கவே!"

(சீபால் - ஸ்ரீபால்) **(குயில் 1.8.48)**

புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன்

II

என்னுரை

உலகத் தமிழினத்தின் ஒப்பற்ற தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களின் அருமைச் சிறு கதை இது! 13.11.77 நம் நாடு இதழில் வெளி வந்த இது ஒரு உணர்ச்சி ஓவியமும் ஆகும். பாண்டிய நாடு! பைந்தமிழ் அறவோர்களின் பழவீடு! அரசன் சமணன்! ஆயினும், நாட்டில் அப்போது சைவம் வாழ்ந்திருந்தது. ஏன் சைவப் பெரும் மடாலயமும் இருந்தது. சைவக் கோவில்களும் இனிதிருந்தன! பௌத்தப் பள்ளிகளும் இருந்தன! காழ்ப்பின்றிச் சமயங்கள் இருந்தன! அரசன் சமணனாக இருந்தும் கூட அரசியும் அமைச்சரும் சைவமாகவே இருக்க முடிந்தது! இந்நிலையில், வந்தது சூது! வாதுவடிவிலே! அறிஞர்களல்ல! தண்ணீரும், நெருப்பும் சாட்சியளித்து அரசனைக் கூனனாக்கின! கோலும் வளைந்தது! அரசு சைவமாகி நீறாடியது! அரசன் மட்டுமல்ல அந்த நாடே சைவமாக்கப்பட்டது! ஒரு சமணன் கூட ஊரில் உயிருடன் இல்லாதபடி சமணம் அழித்து ஒழித்துத் துடைக்கப்பட்டு விட்டது! அன்பே சிவம் என்பாரின் அருளாட்சிச் சிறப்பு இது! இவ்வுண்மை அவர்களின் நூல்களை மட்டுமே ஆய்வு செய்யத் துவங்கும் எவர்க்கும் எளிதில் தெரியவரும் உண்மையாகும்!

கலைஞர் அவர்களின் இந்தச் சிறு கதை இவ்வுண்மையையும், இதனை ஒட்டிய பல்வேறு இனமானச் சிந்தனைகளையும் கற்பார் உள்ளத்தே தூண்டுவது ஆதலால், யான் இதனைத் தமிழர்களின் தொன்மை "அறஉணர்ச்சி" ஆக்கம் கருதி இலவச மாகவே வெளியிடலாயினேன்!

சமயப் பொறை இன்றி நடந்த — நல் அரசைவஞ்சனையால் கவர்ந்து நடந்த — வெறித் தனங்களின் விளைவே — காதலையுப் நீத்து இதை எதிர்க்க எழுந்த நலங்கிள்ளியின் துணிவு! இந்தத் துணிவு இன்னும் தேவையாகவல்லவா இருக் கின்றது!

இதை வெளியிட அன்புடன் அனுமதி தந்த டாக்டர் கலைஞர் அவர்கட்கு யானும் தமிழ்ச் சமணச் சமுதாயமும் என்றும் நன்றியுடையோம்!

13.11.77 நம்நாடு இதழில் இந்தக் கதை வெளிவந்த அப்போதே படித்துக் கண்ணீர் சொரிந்த ஜீவபந்து அவர்கட்கே இப்பதிப்பை அர்ப்பணம் ஆக்குகின்றேன்.

சொ. அனந்தராசு
எறும்பூர்.
5.7.93.

மயிலிறகு

கலைஞர்

சைவரே வென்ருர் — சமணர் தோற்ருர் எனப் பாண்டி மண்டலத்து நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிக்க உடன் அமைச்சன் குலச்சிறை, அன்பே சைவம் எனும் அருளொழுகும் இலக்கணத்தை மேற்கொண்டு, கண்புடைபட்டு நீண்ட கழுத்தறி நிறையில் எண்பெருங்குன்றத்து எண்ணுயிரவர்களையும் ஏற்றிக்களித்து நாயனுர் ஆனுன். இக்கொடுமை சூழ் செயலுக்குப் பின்னர் பாண்டிய நாடு வாய் திறக்கப் பயந்து கிடந்தது. மிச்சமிருந்த சமணத் துறவிகள் வெளியிற்கிளம்ப அச்சங் கொண்டனர். சமணந் தழுவி, இல்லறமுந் தழுவி நிற்கும் பொது மக்கள் மனந்திறக்க வழியில்லை. குலச்சிறையின் கொடுங்கோல் உரிமைக் குரலுக்குப் பெருந்தடை விதித்தது. அரசன் எவ்வழியோ அவ் வழியே குடிகளும் ஆகிவிட வேண்டுமென ஆட்சி ஆணை பிறப்பித்தது. சைவத்துக்கு எதிராகச் சிறு துரும்பும் அசையக் கூடாது — குலச்சிறை கொக்கரித்தான். அரசியும் அப்படியே! பாண்டியனே கூனனுகிவிட்டான்; கொள்கை பிறழ்ந்தது!

இந் நிலையில் தமிழகம் இருக்கின்ற வேளையில் ஒரு நாள்!...

படைமுகத்து வீரனவன்; படைக்கலனைப் பார்வையிலும் பால்நிலவு முகத்திலும் பெற்றிருக்கும் பாவை அவள்! ஆணொருவன் பெண்ணொருத்தி யென்றால் அங்கே காதலுக்குக் கதவு மூடியா இருக்கும்! நலங்கிள்ளி - அந்த நல்ல தமிழ் இளை-ஞனுக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் பேரழகியோ பீலிவளை யென்னும் பெயர்! பெற்றாள்! சந்தித்-தார்... சிறிது சிந்தித்தார்... முந்தித் தருவது யார் முத்தம் எனும் விதத்தில் வளர்ந்து விட்டார் "பந்திப் பார்ப்பனரின் வயிறுபோல் பொற் கிழி வேண்டாம்—அந்திச் செவ்வானத்து எழில் காட்டும் கன்னம் தருவேன் அட்டியின்றி! ஆனாலும் அத்தான் குந்திக்குத் தங்கைகளாம் குலக்கணிகையர் மரபி-னிலே வந்தாலும் மந்திகை-மாலையாய் மாற மாட்-டேன். இஃதுறுதி" யென்று சொல்லி "இச் சென்று பேச்சை முடித்திட்டாள் சித்திரச் செந்தமிழாள் பீலிவளை !

"தேன் துளியால் என் இதழை நனைக்கின்ற திருவே ! வான் வெளியில் வட்ட மிடுகின்ற நிலவே கணிகையர் மரபென்றாய் ... கண்ணீரால் ஓவியம் கன்னத்தில் தீட்டுகின்றாய்... கலங்காதே ! தனிமை யில் கிடந்திட்ட எனக்கு இனிமையை வழங்குகின்ற தளிரே! தளிர் மேவும் பனியே! தமிழ் மூச்சே!"

"யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ! எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளீர்! யானும் நீயும் எவ்வழி

அறிதும்! செம்புலப் பெயல்நீர் போல அன்புடை நெஞ்சந்தாங் கலந்தனவே — இந்த சங்க காலத் தமிழ் நெஞ்சங் கொண்டவரே நாம்! அஞ்சாதே சாவாலும் நம்மைப் பிரித்தல் ஆகாது!" எனச் சொல்லி இதழ் அமுதம் தந்தான். திரும்பப் பெறு கின்ற சுய நல நோக்கோடு!

பூக்காடு தாண்டி, சமணரைச் சாக்காட்டில் தள்ளிவிட்ட கழுமரக் கும்பல் தாண்டி, வேக்காட்டு மனத்தினனும் குலச்சிறை கோலோச்சும் தலைநகர் வீதி வந்தார் கலையழகு காண்பதற்கும், காதல் சுகம் வளர்ப்பதற்கும்!

இடையிலாப் பெண்டிர் தங்கள் நடையிலோர் நாட்டியம் காட்டி, தடையெலாங் கடந்து வந்த வெள் ளம்போல் பாய்ந்து சென்றார், பச்சை விரிக்கின்ற பாண்டிய நாட்டு வீதியிலே!

குடைநிழற் பாண்டியனை வாழ்த்திக்கொண்டு சைவக் கும்பல் படைவீரர் புடைசூழ பவனி வரும்!

சிவசக்திச் சிலையுடனே தேரொன்று சீரோங்கிச் சித்திர வீதியிலே நகர்ந்தபடியிருக்கும்!

அனைத்தும் கண்டாள், அங்கு என்னை அணைத்த சுகம் இதில் எதிலுமேயில்லை யென்றாள். அவன் மகிழ்ந்து இதழ் குவித்தான்; பிறகு "மறந்து விட்டேன்; இது வீதி" யென்று மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். மயக்கம் தெளியாக் காதல் வெறியி-

னிலே தடுமாறி, நடக்கின்ற அவர்கள் முன்னே மயில் தோகை பிடித்தவாறு ஒரு கிழவர் — சமணத் துறவி வருகின்ற காட்சி கண்டார்.

கால்பட்டு உயிரிழக்கும் எறும்பினங்கள் - அதனாலே மயிலிறகால் கூட்டிச் சென்று அதன் பிறகு நடப்பதுதான் அன்புவழி எனக்கொண்ட சமணப் பெரியார்! பாண்டியத்தில் யார்க்குமில்லா உரத்தோடு தம் கொள்கை பரப்புதற்கு வெளி வந்த வீரர்! பல் இல்லை ஆனாலும் சொல்லில் தளர்வில்லை! உடலில் காணும் நடுக்கம் உள்ளத்தில் சிறிதுமில்லை! வாழ்க சமணம்!'' என்ற வார்த்தையிலே என்ன அழுத்தம் ''எண்ணாயிரத்தில் சிக்காத கிண்ணாரக் கிழவனடா'' என்று வியந்துரைத்தார் வெளியூரில் இருந்து விழாக் காண வந்த பல்லோர்!

ஒரு வீரன் உறுமி வந்தான்! ''ஒதிய மரமே! உனக்கு உரிமையில்லை இங்கு நடக்க!'' என்று கிழவர் முன் நின்றான்.

''மயில்தோகை விரித்தாற்போல் மனம் படைத்த தமிழகத்தில் நான் நடமாட உரிமையில்லை! எங்கு அப்பா செல்வது?'' என்றார் பெருங்கிழவர்.

எங்கோ செல்; எமக்கென்ன?'' எனச் சொன்னான் பதிலை விரும்பாமல் 'பட பட' வென அவர்மீது தாக்குதலைத் தொடுத்து விட்டான். 'சமணம் வாழ்க' எனச் சாகும் வரை சொல்வேனென்று உரத்த குரல்

பெற்றூர்! இரத்த வெள்ளமாயிற்று இராசபாட்டை மயில் தோகை சிதறிற்று... பெரியவரின் மண்டை யும் அவ்வாறே!

சைவம் அகன்றது அதைவிட்டு! நலங்கிள்ளி —பீலிவளே நடுக்கமுடன் கிழவரின் அருகே வந்தார்

"வாழ்க சமணம்!" என்ற உச்சரிப்பை உதடுகளில் பொருத்திக் கொண்டு உயிர் விட்டார். நலங்கிள்ளி மடிமீது அக்கிழவர்!

"உத்தமரே! உயர் தமிழா! உயிர் மதியா ஒளி விளக்கே!" என வாழ்த்த நலங்கிள்ளி நாவசைத் தான் நாலு சைவ வீரர்களே எதிரே கண்டு மூடிக் கொண்டான் தன் வாயை! சிதறியுள்ள மயிலிறகில் ஒன்றை எடுத்து, நடக்கலுற்றான்; நங்கை மட வன்னமும் அவன் பின் தொடர்ந்தாள்.

தொலேவினிலே 'வாழ்க சைவ' மென்னுங் பெருங் கூச்சல் கிளம்பக் கேட்டான். அவளும் கேட்டாள். ,,ஏனத்தான் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்!, என்று! "ஒன்றுமில்லே" என்றுரைத்து, விடை கேட்டான் அவள் வலுவில் தந்த விருந்துக்கு பின்! "சுவைத்து அருந்த வில்லே நீங்கள் விருந்தை" யென்று காயம்படாத் தன கன்னத்தைக் காட்டி நின்ருள். 'கலேயாத திலகத்தை காண்பீர்' என்ருள் "ஒரு நிலேயில் உள்ளமில்லே; நாளே காண்போம்".

என மொழிந்தெழுந்தான். முழு நிலவால் மோகத்-தால் அவனைப்பற்றி இருங்கள் எனத் தாபத்தை விழியால் சொன்னாள்.

கள்ளிப்பழத்தின் சிவப்பை வெல்லும் அவள் கனியுதட்டில் ஊறுகின்ற காதல்ரசம் பருகாமல் நின்றிருந்தான் ''கண்ணு!'' என்றுள். அவன் கண்ணே அவள் மீதில்லை கரம்பற்றிச்சாய்ந்தாள் தோள்மீது! ''நாளையாகட்டும்'' எனக் கூறி கையிலுள்ள மயிலிறகை அவள் கரத்தில் தந்து விட்டு ஓடி விட்டான்.

மயிலிறகைப் பார்த்தபடி மனமயக்கம் கொண்ட பெண்ணுள் வீற்றிருந்தாள் அசையாமல்!

ஆயிரமாயிரம் அழகு இழைகள்! இருந்தாலும் அந்த நீலக்கண்ணின் கோலமே கோலம்! வான வில்லினும் அழகு! வைரப் பிறையினும் அழகு! அந்த அழகு மயில் கண்ணிலே அவள் கண்டாள் நலங் கிள்ளியை! அவன் இதழ் அழுந்தும் முகமாகத் தன் முகத்தை அதிலே கண்டாள்! ஈருயிரும் ஒருடலும் எனும் இலக்கணத்தைக் கற்பனையால் ஓவியந்தீட்டிக் களித்தாள். அந்த மயில் இறகின் நெற்றியிலே!

அவனே இராசவீதி நிகழ்ச்சியினுல் நெஞ்-சதிர்ச்சி கொண்டுவிட்டான். ''உரிமைக்கு வழி-

யில்லை பாண்டியத்தில்! உள்ளம் சொல்லுகின்ற நினைப்புக்குச் சித்திரம் தீட்டுவது பெருங்குற்றம்! என்ன கொடுமை! கூன்பாண்டியன் குருடாகி விட்டான்! குலச்சிறையோ இன்னும் இரு விழிகள் பெற்று விட்டான். பாண்டி நாட்டு மண்மீது நெருப்புமிழ! யார் அந்த ஞானசம்பந்தன்? தேவியிடம், திருமுலைப்பால் குடித்தவனும்! திமிர் பிடித்தவனும்! ஏமாற்றிச் சமணர் எண்ணாயிரவரை அழித்ததன்றி எஞ்சியுள்ள பேர்களையும் கொல்வதற்குத் துணிந்த பாவி! அந்தச் சிறுவன் நம் பெருநிலத்தை வளைத்து விட்டான்; சிவன் பேர் சொல்லி! சக்திதனைக் காட்டி! முதுகிழவர் — முத்தமிழர் — அவர் முதுகெலும்பு ஒடியுமட்டும் — மூளையெல்லாம் சிதறு மட்டும் — அடிப்பதுதான் சைவமோ? அன்புக்கு மணகோலும் அடியார் கூட்டம் இதுதானே? மிகக் கொடுமை!! பிள்ளைக் கறி கேட்பார் — பள்ளியறைக்குப் பிறர் மனைவி வருதல் வேண்டுமென்பார் — ஆணை அணங்காக்கி மகவு பெற்று 'ஐயப்பா' என்பார் அழுக்குமிகு சிவனுக்கு அடியார்கள்! இவர்கள் வளர்ந்தால் விடியாது நாடு! என் போன்ற இளைஞர்கட்குக் காதல் அல்ல முதல் வேலை பாண்டியத்தில் உரிமைப் போர் துவங்குவதே முதன்மைத்தொண்டு! சாலையிலே சமணர் நடத்தலுமாகாதாம் சம்பந்தன் வாக்காம்—குலச்சிறையின் சட்டமாம்! அந்த தடை மீறச் சமணத் துறவிகள் இன்றே குவிய வேண்டும்!

அதற்குத் தலைமையேற்க ஒருவர் வேண்டும் யார் அந்த துணிவுடையான்? யார் அந்தத் தலைமைச்-சிங்கம்?"

நலங்கிள்ளி கேள்வி கேட்டான் விண்ணோக்கி பாண்டி நாட்டு மண்ணோக்கி!"

பீலிவளையோ பெருவிருந்து அருந்தலாம் இன்றென்று பேரழகை ஆடியிற் சரி பார்த்து, ஆவணி கடந்து, புரட்டு ஆசி புரோகிதர் வாழ் பகுதி தாண்டித் தன் ஐப்பசிச்கு உணவு தேடிக் காத்திருந்தாள் சோலையோரம்! அவன் மாலை நேரம் போன பின்னும் வரவில்லை. மலர்ப்புதரின் அருகாமை மண்டபத்தில் காத்திருந்தகட்டழகி கண்ணயர்ந்தாள் காளை வந்தான். காதல் உண்டார். பிறகே கேட்டாள் வெகுநேரம் ஆனது ஏனென்று!

'மனக்குழப்பம் கண்ணே—மன்னித்துவிடுக நீலமிழைத்துப்பச்சை பதித்த தங்கத்தட்டாம் மயிலி-றகில் நீயும் நானும் இருப்பது பார்!'

"ஏன் அத்தான்; கொழுகொம்பில் படருவதால்

காடியென்றூர் பெண்ணையென்பீர்! தோகையென ங்கையரை அழைப்பதற்கு விளக்கமென்ன?"

"மயில்களிலே பெண்ணுக்குத் தோகையில்லை! ஆண்மயிலுக்கு அழகூட்டும் அணிகலனே தோகை

தான்! மயிலுக்கென்ன; மனிதருக்கும் தோகைதான் சிறப்பூட்டுதலால், பெண்மணியைத் தோகைஎன்றார்.

'பெரும் புலமைக் கவிஞரத்தான் நீங்கள்!'

கவிதையடி கண்ணே நீ!

தமிழத்தான் நீங்கள்! என்னைத்தழுவத்தான் வேண்டும்!

பேச்சிடையே விழித்துக்கொண்டாள்! வெறுங் கனவு! வீரன் வரவேயில்லை விடிந்தது பொழுது! வேகமாய் நடந்தாள் அழுது!

செல்லும் வழியிலே சித்திர வீதி! ஆங்கோர் இளைஞன்—அழகு சிகையின்றி—அணி அணிமணிகள் எதுமின்றி நடக்கின்றான். அவன் கையில் மட்டும் மயில்தோகை!

'வாழ்க சமணம்' எனும் முழக்கம் நாவில்! யார் இவன்? சமணர் வெளிக் கிளம்பலாகாதெனும் சட்டத்தை மீறுகின்ற வீரன்? கிழவன் போன வழி போவதற்கு வருகின்றானே! அம்மவோ அரண்மனைக் காவலர் காணின் அழிவுதான் இவன் முடிவு நடுங்கினாள் பீலிவளை அவனைக் கண்டு நெருங்கினாள் அத்துறவி விழியெல்லாம் இருள் மேவ சுருள் கத்தி சுழல்வதுபோல் சுழன்று வீழ்ந்தாள்! பொக்கை வாய்சமணன் விட்ட போர்க் கொடியைத் தொடர்ந்து ஏந்திச் சக்கைகளாம் சைவர் செயல் எதிர்த்தொழிக்க

எழுச்சி பெற்ற பெருவீரன். நலங்கிள்ளி அவன் கடந்துவிட்டான், தூய காதலினுல் மயக்கமுற்ற காரிகையை! எறிந்துவிட்டான் இன்ப ஓவியம் தீட்டு கின்ற தூரிகையை!

ஓடி வழிமறித்தாள். உயிர் எடுத்துச் செல்லா தேயென்று!

உரிமை எடுத்துச் செல்லுதற்கு ஊராளுங் கூட்டம்—திருஞானம் கும்பல்—இருக்கும் வரை போராட்டம் நடக்கும் இதில் மாருட்டம் இல்லையென் பேன் — மனமிருந்தால் காத்திருப்பாய்... உயிரி-ருந்தால் ஒன்ருவோம்.

நலங்கிள்ளி பேசிவிட்டு முழங்கிச் சென்ருன் சமணம் வாழ்க என்று.

தெருக்கூட்டிச் செல்லுகின்ற தோகையிலே சிந்தியது ஓர் இறகு! எடுத்தாள் எழிலரசி பீலிவளே! ஒளி காட்டும் கண்ணிரண்டும் குளங்காட்டி மங்கிய தால் மயிலிறகில் அவள் உருவம். அவன் வடிவம் இரண்டும் கண்டாள்! அதுவும் ஒன்ருய்க் கண்டாள்! நலங்கிள்ளி தனியொருவன். சைவத்தை எதிர்ப்ப தற்கு நடை போடும் துணிவு கண்டு கண நேரம் காதலையும் மறந்திருந்தாள் —...— —...— —...—!

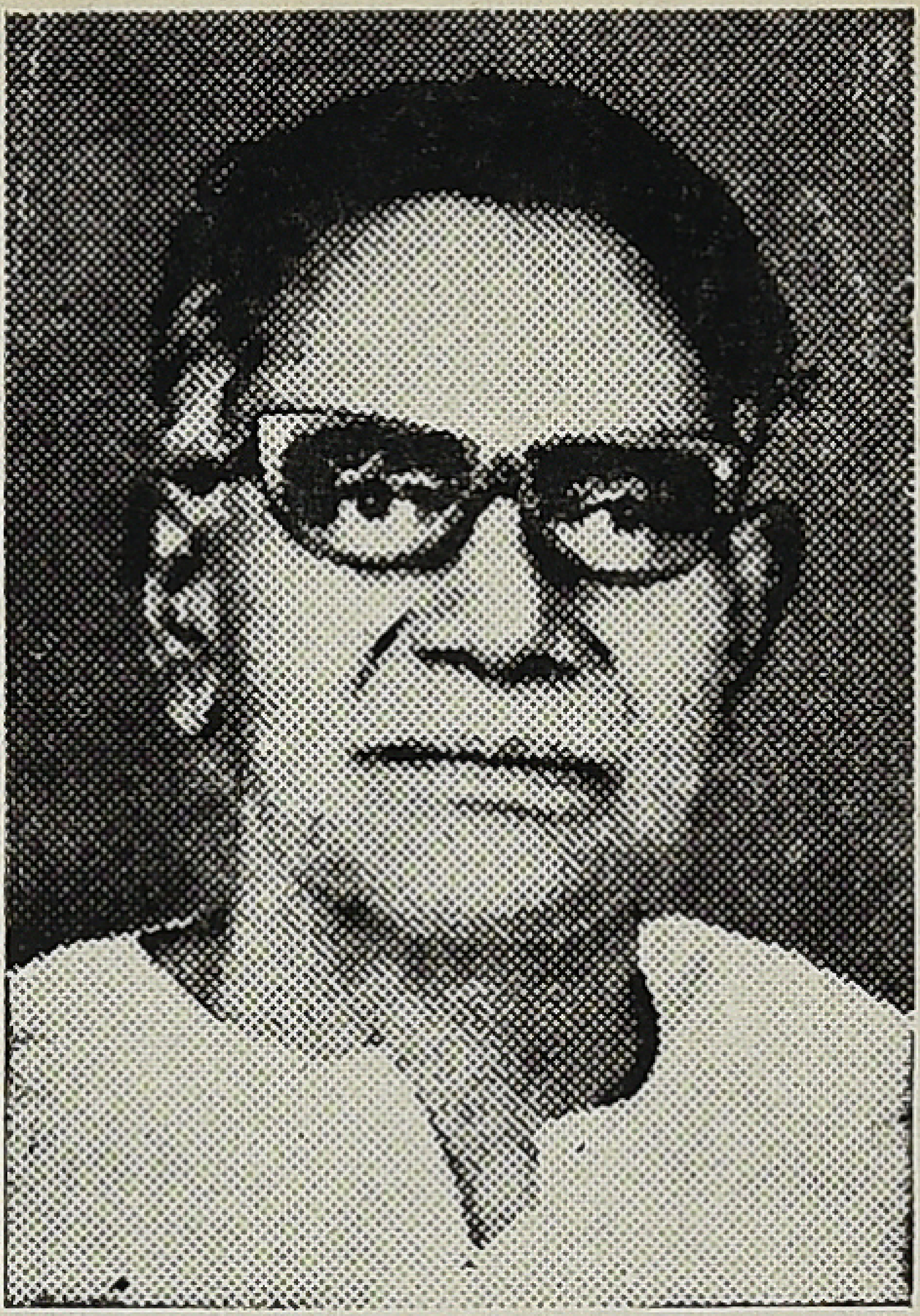

"ஜீவபந்து" ஸ்ரீ T. S. ஸ்ரீபால்

'தன்னுயிர் தான்பரிந் தோம்பு மாறுபோன்
மன்னுயிர் வைகலு மோம்பி வாழுமேல்
இன்னுயிர்க் கிறைவனு யின்ப மூர்த்தியாய்ப்
பொன்னுயி ராய்ப்பிறந் துயர்ந்து போகுமே'

— சீவக சிந்தாமணி

வெளியீடு : **சொ. அனந்தராசு** எறும்பூர்

Wrapper Printed By **PRAKASH PRINTERS, MADURAI-1.**